

L'Aljub

Número 3

desembre de 1995

"XILXES A TRAVÉS DELS LLIBRES"

Exposició Bibliogràfica i Documental

El proper Nadal, concretament els dies 25 i 26 de desembre, tindrà lloc als salons de l'antiga "CÁMARA AGRARIA" una exposició bibliogràfica i documental sobre Xilxes, organitzada per la nostra associació cultural i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Xilxes. Amb aquesta exposició volem celebrar el segon centenari de la publicació del llibre d'Antoni Josep CAVANILLES, "*Observaciones sobre la Historia Natural, Geografía, Agricultura, Población y Frutos del Reyno de Valencia*", i té com a principal finalitat demostrar com Xilxes ha fet història al llarg del temps. Com, d'una manera silenciosa, però constant, ha marcat les seues empremtes en el camí de la història del nostre país i com aquestes empremtes han estat recollides en una sèrie de llibres i documents.

L'exposició quedarà estructurada en 6 seccions:

S U M A R I

En aquest número:

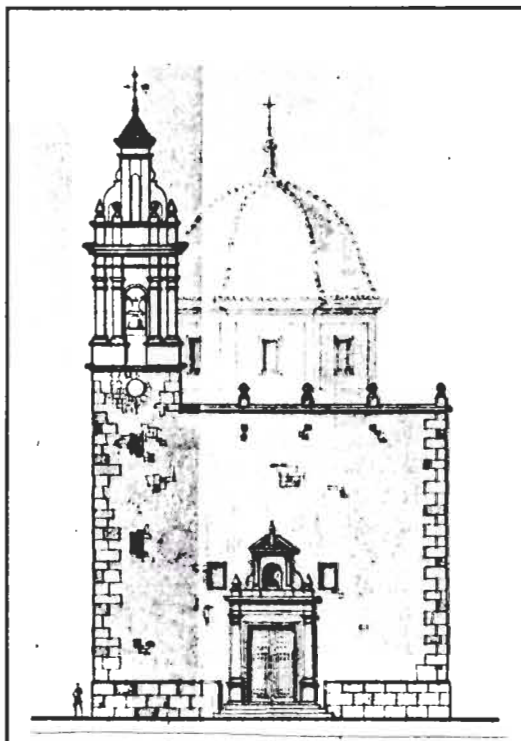
- * Xilxes a través dels llibres. Exposició Bibliogràfica.
- * La vila de Xilxes vista per Cavanilles i Espinalt.
- * Problemes del nostre camp: el minifundi.
- * Sobre l'Ordre d'homologació i el seu fonament.
- * Progressivitat, patrimoni i justícia social.
- * Humor: "Les històries del Camí Ràfol".

* **LLIBRES** .- Cròniques i llibres de geografia i de viatges que ens parlen de com ha evolucionat el nostre poble a través dels temps. Entre ells destaquen els llibres d'ESPINALT i de CAVANILLES (segle XVIII), els de MADOZ i MUNDINA (segle XIX) i els de SARTHOU i ORTELLS (segle XX).

* **REVISTES ESPECIALITZADES** .- En aquesta secció estaran representats tots aquells articles publicats en diferents revistes i butlletins que tracten en profunditat temes concrets del nostre patrimoni arqueològic i artístic (l'Alter, el Mercuri, el miliari desaparegut, el retaule barroc, ...). Com a mostra d'excepció, es mostrarà en aquest apartat una reproducció a escala del Mercuri de l'Alter que actualment es troba al Museu de Borriana.

(Segueix a la pàgina següent)

(Ve de la pàgina anterior)

Façana de l'església de Xilxes.
Plànol de la D.G. de "Regiones Devastadas"
1945. (Arxiu General de l'Administració)

* **LLIBRETS DE FESTES** .- Secció dedicada a mostrar tots els articles publicats als llibrets de festes, tant del Crist com de Sant Vicent, amb la prestensió de difondre la història i les tradicions locals.

* **PREMSA** .- Des de l'aparició de la premsa escrita al País Valencià, a finals del segle XVIII, qualsevol fet ocorregut a les nostres comarques ha tingut ressò a les pàgines dels diaris. Per això hem dedicat una secció a recollir aquelles cròniques i columnes dels principals diaris de Castelló i València que han parlat d'algun esdeveniment local.

* **REVISTES LOCALS** .- Darrerament s'ha produït un fenomen de reviscolament cultural a través de l'aparició de la revista "El Margalló", editada per l'Associació d'Universitaris de Xilxes, i del butlletí "L'Aljub", editat per l'Associació Cultural "Ràfol". Ací podem trobar tots els articles d'aquestes publicacions que han estat dedicats a la cultura local.

* **DOCUMENTACIÓ** .- En aquesta darrera secció podem trobar fotocòpies d'alguns documents conser-

vats en diferents arxius comarcals i estatals, així com reproduccions fotogràfiques de diferents racons del poble. També disposarem d'alguns documents originals procedents tant de l'arxiu parroquial (Registre de batejos 1804-1839 i l'índex de mossén Batiste Alós de l'any 1896), com del municipal (Registre de naixements de finals del segle XIX).

Finalment, des d'aquestes pàgines volem agrair la col.laboració d'aquelles persones i institucions que, de manera desinteressada, ens han proporcionat el seu suport moral i, sobretot, material que ens ha permés dur endavant aquesta exposició. També volem aprofitar aquestes pàgines per censurar l'actuació, millor dit la passivitat, d'altres persones que, enterades del nostre propòsit (bé directament o bé a través dels cartells repartits) i amb material disponible sobre el tema de l'exposició, han fet cas omís de la nostra petició d'ajuda.

Esperem que gaudiu d'aquesta exposició i que sapieiu valorar l'esforç i sacrifici que ens ha costat la seua organització.

ASSOCIACIÓ CULTURAL "RÀFOL"

LA VILA DE XILXES VISTA PER CAVANILLES I ESPINALT

Durant la segona meitat del segle XVIII assistim al sorgiment d'un corrent d'intel·lectuals que, dins la línia il·lustrada de l'època de conèixer millor per a millor governar, recorren, amb el suport reial, les terres de l'Estat espanyol observant i averiguant tot allò que els semblava interessant. Aquelles observacions, plasmades en informes, eren presentats als governants els quals, a partir d'ells, prenen les decisions oportunes a nivell social i, sobretot, econòmic (p. ex. afavorir un determinat cultiu).

Dins d'aquesta línia podem situar al clergue i botànic valencià *Antoni Joseph CAVANILLES*, el qual, per Reial Ordre de Carles IV (1790) es va dedicar a recórrer Espanya per realitzar un inventari de les espècies botàniques que en ella creixien. El seu recorregut a peu va començar per les terres valencianes on, durant quasi tres anys, es va dedicar no sols a replegar dades sobre les plantes sinó també sobre els minerals, la geografia i l'agricultura dels llocs per on passava. El resultat del seu viatge per la seua terra natal serà un conjunt de notes estructurades en dos volums que, amb el títol de "*Observaciones sobre la Historia Natural, Geografía, Agricultura, Población y Frutos del Reyno de Valencia*", varen ser publicats els anys 1795 i 1797 respectivament. Les dades referides a Xilxes les trobem al primer volum, concretament a la pàgina 114. Aquestes són les seues impressions:

"... A tres quartos de Moncofa hácia el sudeste está Chilches, villa de 200 vecinos. La lozanía de las moreras y demas árboles, los preciosos trigos y otras producciones que se ven algunos años, hacen formar una idea ventajosa del término, que tiene media hora entre los de la Llosa y Moncofa, y tres quartos desde el mar á los montes; pero exáminando á fondo las condiciones que necesita el suelo para pagar los trabajos del labrador, pierde el mérito que se creía á primera vista, y se descubre la verdadera causa de no haberse aumentado el vecindario en todo el siglo. Ocupa un sitio hondo la mejor porcion del término, que son los 380 jornales de huerta. En años lluviosos se anega, y se pierden los frutos; y en los muy secos son infelices las cosechas. Pocas veces se logran las condiciones que exige el suelo, y por eso muy de tarde en tarde corresponde el fruto á los trabajos. Ademas de la huerta, que se riega con las aguas de la Llosa, hay mucho secano, y en él viñas, olivos y algarrobos. El terreno hácia el mar es arenisco, y bastantes veces incapaz de cultivo, principalmente la partida llamada Serradál. Aquí crece con abundancia el malvavisco officinal, y mucho mas la salicornia, sosas, tártagos, y el bunias cakile. La suma de frutos se puede regular en 450 cahices de trigo, 50 de xexa, 210 de cebada, 200 de habas, 120 de judías, 200 de maiz, 540 de arrobas de aceyte, 800 de higos, 800 de algarrobos, 50 de cáñamo, 4400 cántaros de vino, y 700 libras de seda ..."

Certament ens dóna una visió detallada sobre l'agricultura del nostre poble a finals del segle XVIII, però, tot i això, trobem a faltar altres aspectes com la història, les tradicions, els costums i, fins i tot,

l'urbanisme. Sortosament el complement a l'obra de *CAVANILLES* el trobem al llibre de *Bernat ESPINALT i GARCIA*, "*Atlante español o descripción general Geográfica, Cronológica e Histórica de España, por Reynos y Provincias, ...*", publicada a Madrid entre 1784 i 1786. En aquesta obra, l'autor va realitzar una recopilació de notícies diverses sobre les poblacions de l'Estat espanyol, estructurades en tretze volums; dels quals el VIIIé, IXé i Xé els dedica a les poblacions valencianes. A diferència de *CAVANILLES*, aquest escriptor no es pot integrar dins del corrent d'intel·lectuals "viatgers", ja que les fonts de la seua narració no són les seues vivències personals, sinó la lectura d'altres autors d'èpoques anteriors (*BEUTER, ZURITA, VICIANA, ...*). A la pàgina 186 del volum Xé. apareix la següent referència a Xilxes:

"... La Villa de Chilches, Cabeza de la Baronía de su nombre, està situada á tres leguas de la de Castellon de la Plana, en la orilla Occidental del rio Uxó, á los diez y seis grados y quarenta y dos minutos de longitud, y treinta y nueve grados y quarenta y siete minutos de latitud. La habitan ciento y ochenta y seis vecinos en una Iglesia Parroquial con el título de Nuestra Señora de la Asuncion con un Cura Parroco, y algunos Beneficiados, y una Hermita con la advocación al Santísimo Christo de la Chunquera. Su término produce trigo, cebada, algarroba, vino, aceyte, y seda; y la huerta bastante fruta, y hortaliza: está plantada de olivos, viñas, arboles frutales, y moreras; y sus montes, que son de piedra negra, la mayor parte estan cubiertos de pinos, encinas, y chaparros, y en ellos hay caza mayor, y menor, y buenos pastos para la manutencion de de su ganado.

Segun denotan varias inscripciones Romanas, y sepulcros que se han hallado, con cantaros, y monedas de aquel tiempo, denota la fundaron los Romanos: los Moros la amplificaron, y fortificaron cercandola de altos muros, de los que solo se ven en el dia algunos vestigios, y dos puertas. El Rey Don Jayme se la conquistó, y hizo poblar de Christianos, mandando fundir una Campana que colocó en su torre, la que tiene un letrero que dice: *Christus rex venit in pace, et homo factus est. 1388*. Los Moriscos del Reyno de Valencia saquearon, y quemaron la Iglesia, y la Villa, el año de 1526, degollando á muchos de sus vecinos; y el de 1583 executaron lo mismo los Moros de Africa, que hicieron un desembarco. Es su Señor temporal el Conde de Almenara".

Amb aquestes dues narracions ens hem pogut fer una visió aproximada de com era la vila de Xilxes a les darreries del segle XVIII, època d'expansió econòmica, demogràfica i cultural. Fruit d'aquella època va ser la remodelació i ampliació de l'església parroquial de l'Assumpció, en la qual sembla que va tindre molt a vore la figura de Carles Melchor, personatge clau d'aquell moment. En fi, açò ja és un altre tema i com a tal el reservem per a una propera ocasió. Fins a una altra.

PROBLEMES DEL NOSTRE CAMP: EL MINIFUNDI

La viabilitat d'una activitat agrària rendable ve, en part, determinada per l'existència d'una infraestructura adequada. No hi ha dubte que una estructura minifundista comporta una inversió de treball major per part de l'agricultor i un menor aprofitament dels mitjans tecnològics. A la província de Castelló el 70% de les explotacions tenien menys de 5 hectàrees, i ocupaven el 17'5% de la superfície agrària provincial.

La modernització de les explotacions constitueix un dels objectius de la *Política Agrícola Comú* (PAC):

- * Concessió de préstecs i ajudes per a incrementar la rendabilitat.
- * Fomentar entre els joves una bona formació tecnològica, al mateix temps que es donen avantatges per a la jubilació dels agricultors que hagen superat els 54 anys.
- * Concentració d'explotacions.

El predomini de les petites explotacions a la nostra terra és absolut i, fonamentalment, són aquestes les que suporten el major pes de la producció agrícola. Aquest és un defecte estructural que s'ha de subsanar per a estar en millors condicions en front la resta d'agricultures europees. Però, a aquest problema se li uneixen altres no menys greus: l'extrema parcel·lació de les explotacions. Per exemple, Borriana té el 85% de les seues parcel·les amb menys de 0'5 hectàrees, i Vila-real el 88%. El 88% dels propietaris a Moncofa té menys d'una hectàrea, també n'és un bon exemple.

Totes aquestes dades prenen una relevància més important encara si afirmem: "*El camp ho és tot, al País Valencià. La nostra és una economia fonamentalment agrària, i això determina e una bona mesura el caràcter i el comportament genèrics de la societat*" (JOAN FUSTER).

De les xifres que Francesc de Paula Burguera recull en un estudi sobre l'economia valenciana hom dedueix que només un 20% del nostre

regadiu és distribuït en explotacions de més de 50 hectàrees. Un 67% de la mateixa zona es desarticula en explotacions inferiors a les cinc hectàrees. Aquests "llauradors" (petits propietaris, arrendataris) constitueixen el 99% de les empreses agràries de regadiu.

Un observador acostumat a considerar els problemes del camp en altres punts d'Europa, diria, sens dubte, que la parcel·lació actual de la terra al País Valencià és, fins i tot, antieconòmica pel seu excessiu fraccionament. Només l'alt rendiment dels conreus principals evitava, en el millor regadiu, que el minifundisme fós una situació francament lamentable. Ara hem de començar a dubtar seriosament d'aquest rendiment, a causa de la davallada de la terra de regadiu en la seua rendibilitat citrícola.

Però, el minifundi ha tingut igualment el seu costat bo. Els petits propietaris rurals han estat un element eficaç en la renovació de l'agricultura valenciana del XIX. Una enorme fam de terra els animava, i no han regatejat suor ni temps. Han tret aigua d'on han pogut, i han substituït les oliveres, els garrofers i les vinyes pel tarongerar de compradors internacionals. D'entre ells, i gairebé com una activitat subsidiària, va sortir el comerç d'exportació dels cítrics. I han fet de llurs pobles uns llocs satisfactòriament habitables. Llurs oscil·lacions polítiques han depés de la incapacitat de reconèixer-se com a classe i com a membres vius del país. Però són, indiscutiblement, la franja social més "estable de la ruralia, la més neta quant a filiació ètnica, la més laboriosa. Homes del camp, treballen el camp amb les pròpies mans i veuen en la terra una prolongació de la pròpia vida. Són una gent limitada, però ferma. I, com deia Sant Vicent: "*los llauradors, qui sostenen lo món*", "*de allò que ells treballen, tots ne havem a viure*".

Així doncs, hem d'aprofitar aquesta laboriositat per a tornar a fer que aquest millor regadiu torne a tindre, d'alguna manera, eixe altíssim rendiment que paliara aquest gran problema del minifundi. De la rendibilitat que treiem de cada pam de terra depén la vida, parlant en termes econòmics, d'aquesta i el futur de la nostra agricultura.

Vicent Vengut (A.C."Ràfol")

SOBRE L'ORDRE D'HOMOLOGACIÓ I EL SEU FONAMENT.

Des d'aquesta revista voldríem aclarir un poc el tema de l'homologació dels títols administratius de coneixement de valencià tan usat de forma partidista per alguna formació política com a arma electoral.

Primerament definirem el mot HOMOLOGAR. Homologar és reconèixer, confirmar oficialment, considerar vàlids certs actes o convenis entre les parts.

La Generalitat Valenciana amb l'ORDRE 94/5909 de 16 d'agost de 1994 (D.O.G.V. nº 2.331 de 24 d'agost) de la Conselleria d'Educació i Ciència va convalidar els certificats de coneixement de valencià que expedeix la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià amb els certificats equivalents de la Junta Permanent de Català de la Generalitat de Catalunya i de la Junta Avaluadora de Llengua Catalana de les Illes Balears, és a dir, va considerar vàlids i equivalents les titulacions en matèria lingüística dels tres territoris històrics que parlen la mateixa llengua i formaven part de l'Antiga Corona d'Aragó (el País Valencià, Catalunya i les Illes). Amb aquesta Ordre la Generalitat Valenciana tancava un procés iniciat l'any 1988 quan el govern balear primer (10 de febrer) i el govern català després (15 de febrer) van aprovar l'homologació dels títols.

Quins beneficis ens reporta als valencians aquesta ordre d'homologació? Molts, entre ells:

1.- Reconèixer la validesa a Catalunya i a les Balears de les titulacions que sobre el valencià expedeix la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià i a l'inrevés, considerar vàlids al País Valencià les titulacions en matèria lingüística expedides per la Junta Permanent de Català (Catalunya) i per la Junta Avaluadora de Llengua Catalana (Illes Balears).

2.- Posar en pràctica el que els filòlegs i els lingüistes denominen "unitat de la llengua que es parla al País Valencià, a Catalunya i a les Illes".

3.- Possibilitar que els funcionaris valencians (ad. general, docents i sanitaris) treballen a Catalunya i a les Illes sense necessitat de realitzar cap curs d'adaptació a la cultura i llengua d'aquestes comunitats veïnes. De fet, hi ha un gran nombre de mestres que, al no tenir possibilitat de treballar ací, estant donant classes a Catalunya i a les Balears gràcies a

a aquesta homologació de títols.

L' homologació realitzada per la Generalitat Valenciana es basa en criteris estrictament científics, acceptats i difosos per tots els departaments universitaris de romanística i en concret per les tres universitats valencianes competents en matèria lingüística (Universitat Jaume I de Castelló, Universitat de València i Universitat d'Alacant) i l' Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana (IIFV). Aquests organismes esmentats, la "Real Academia de la Lengua Española" i multitud d' universitats i lingüistes de tot el món coincideixen en definir el **valencià com una variant més del català (també: són considerats varietats dialectals del català el mallorquí i el barceloní)**. Per tant, l' homologació d' aquests títols és un fet lògic i necessari per als tres territoris que comparteixen una mateixa llengua: el CATALÀ.

Açò que semblaria normal en qualsevol part del món no ho és tant ací, al País Valencià, on una minoria de nostàlgics del passat amb el suport d' un partit polític arremet contra l' homologació amb la intenció de fomentar la crispació i la intolerància en la societat valenciana. Aquestes persones (moltes d' elles no obtindrien cap certificat de valencià, ni el més elemental, perquè ni tan sols el parlen a casa) ^{que} s' erigeixen en "**defensores de los valores valencianos contra la invasión catalana**" demostren un menyspreu absolut a les universitats valencianes, a totes les universitats del món, a la ciència lingüística, a la "Real Academia de la Lengua Española", a la nostra història i al poble valenciano-parlant. S' atreveixen a manipular i intoxicar a l' opinió pública des dels mitjans de comunicació que els són afins, es trauen de la mànega "acadèmies i normes ortogràfiques" sense cap mena de rigor científic, organitzen manifestacions i xiulades ("pitadas") contra tot allò que no combrega amb les seues idees i pretenen, com a finalitat prioritària, l' arraconament del valencià a l' ús familiar i casolà, tirant per terra la dignitat i difusió (social, docent i científica) que la **Llei d' Ús i Ensenyament del Valencià** ha atorgat a la nostra llengua.

Com que no volem ser iguals que ells, anem a fer una sèrie de reflexions per a la gent que encara no té molt clar que valencià i català (en general, no barceloní) són formes de denominar una mateixa cosa.

1.- Parlen de forma idèntica els veïns de Xilxes i els d'Almenara? i els de Xilxes i Vinaròs? Veritat que no, però els tres parlen valencià, o no?

2.- A pesar de les diferències ¿no es considera castellà el que es parla a Cuba, a l' Argentina, a Mèxic, a Canàries, a Castella, a Andalusia o a

Extremadura? Lleonesos, canaris, argentins, mexicans, extremenys,... parlen de forma diferent però a tot s'anomena CASTELLÀ.

Afirmar que els andalusos, els de Conca o els argentins (per posar un exemple) no parlen castellà és una barbaritat que avui en dia a ninguna persona amb dos dits de front se li ocrrieria dir. Bé, aquest fet és, ni més ni menys, el que s'està fent amb el català. Constitueix la mateixa barbaritat afirmar que valencià i català són diferents. **Cal tenir en compte que CATALÀ és el nom genèric de la llengua que , amb les diferents variants dialectals, es parla al País Valencià (valencià), a les Illes (mallorquí) i a Catalunya (barceloní).**

3.- ¿Es pot diferenciar clarament per la parla si una persona és de Vinaròs o de Tortosa? i si és de Rossell o de La Sénia? És difícilíssim ja que els dos primers parlen de forma idèntica i el mateix passa amb els dos restants, però cadascú pertany a un territori diferent: Vinaròs i Rossell al País Valencià i Tortosa i La Sénia a Catalunya.

4.- La història ens ensenya que la repoblació de les nostres terres valenciano-parlants la realitzaren gent provinent de les terres de Catalunya qui ens van aportar la seua llengua i cultura. Aquest fet queda palés amb els cognoms dels valencians que habitem en aquestes terres. Agut, Alemany, Ballester, Bernat, Casanova, Clavell, Esteve, Franch, Melcior, Paradís, Planes, Serra, Vengut, i molts més d'aquest poble són cognoms d'origen català.

¿Per què no podem acceptar el que els entesos en la matèria (lingüístes i filòlegs) afirmen i que no és res més que **valencià, mallorquí, barceloní, ...són varietats dialectals d'un mateixa llengua: el català?** ¿Seria diferent si s'anomenaara valencià a la llengua que es parla al País Valencià, a Catalunya i a les Illes? Açò sols és una qüestió de nom. **Als Estats Units no parlen americà sinó anglés, però ells es consideren americans i no anglesos.** Tingam un poc de seny: acceptar el nom de llengua catalana no significa deixar de parlar valencià i parlar com ho fan a Barcelona, ni molt menys, significa acceptar un fet reconegut per totes les autoritats científiques mundials. Ben bé podríem aplicar-nos la dita de l'il·lustre **Lluís Revest "Cadascú anomena a son parlar amb l'apel·latiu que li siga més falaguer sense negar la unitat de la llengua parlada a Catalunya, València i Balears".**

Progressivitat, patrimoni i justícia social.

En aquesta societat en la que ens ha tocat viure, ens trobem amb un amplíssim i variat espectre d'estrats socials en els que existeix un gran sector de la població constrenyit per condicions econòmiques desfavorables, inclús a voltes precàries i acuciants.

Aquesta conjuntura no pot ni deu ser aliena a l'Administració Tributària d'un Estat com el nostre, en la Carta Magna del qual s'enarboria l'estendard de l'Estat Social i s'escataina tant allò de l'Estat del Benestar.

En aquest contexte prenen especial relevància conceptes que ja foren introduïts pels economistes i hisendistes clàssics (Adam Smith, David Ricardo i Stuart Mill com a mostra més representativa) com Igualtat, Justícia Distributiva de la càrrega tributària, Capacitat de Pagament i Neutralitat Impositiva. Totes aquestes expressions estan complementades hui en dia amb allò que s'ha anomenat "Redistribució de la Riquesa".

El principi d'Igualtat mereix una especial atenció ja que connecta irremediament amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, el qual, en la interpretació d'aquest concepte, va manifestar que igualtat no pot ser sinònim d'identitat o, el que és el mateix (i aplicat al camp que ens ocupa), un tractament fiscal igualitari i homogeni conduiria a una aberració des del punt de vista de la capacitat de pagament. Deu, doncs, tractar-se per igual a aquells que són iguals entre ells, i de forma distinta a aquells entre els que existeixen divergències.

Tota aquesta filosofia es veu reflexada en un mecanisme que sembla respondre (almenys en un camp purament teòric) a les expectatives d'un Estat preocupat per la distribució de la càrrega tributària, es tracta de la Progressivitat Impositiva. El fet que els tipus impositius cresquen a l'augmentar la base obeix a la idea que el subjecte que perceba un major volum d'ingressos deu tributar en major mesura, i a l'inrevés. Afortunadament, aquest és el mecanisme del qual se serveixen els impostos generals: IRPF, Impost sobre el Patrimoni i el de Successions, amb la particularitat que en el primer inclús pot donar-se el cas que el subjecte passiu tinga dret a rebre una determinada quantia quan la seua liquidació resulte a tornar (Impost Negatiu sobre la Renda).

No obstant, aquesta progressivitat presenta un important inconvenient ja que en períodes d'inflació si les rendes monetàries creixen com a conseqüència d'aquest fenomen en els preus, l'estructura impositiva progressiva fa que la factura fiscal s'elevi (alhora que conserva el mateix poder adquisitiu) amb el

consegüent menyscabament en el poder de les economies subjectes a l'impost tot això sense necessitat d'apujar els tipus. Es produïx doncs, una pujada encoberta de la pressió fiscal, amb l'avantatge per al Govern que no cal adoptar cap tipus de decisió política (sempre desagradable per al contribuent i costosa en termes de vots). Per tot açò, seria aconsellable adaptar els tipus impositius a la nova situació econòmica (a la baixa) cada volta que concorren les circumstàncies exposades anteriorment, en lloc de procedir en sentit contrari (com hem tingut ocasió de comprovar en els successius augments en les tarifes de l'IRPF en un període de temps reduït, fet que pot vulnerar l'article 9.3 de la Constitució).

El cas de l'Impost sobre el Patrimoni mereix un comentari aïllat (recordem que tenen obligació de presentar la declaració del Patrimoni les persones físiques a qui siga imputable una base imponible superior a 15.000.000 de pts. o el valor dels seus béns i drets supere els 100.000.000 de pts.) Aquesta figura impositiva s'implantà primer als Estats més nòrdics d'Europa (on la consciència tributària té tota una tradició de progressisme) i a l'Estat Espanyol per la Llei 19/1991 de 6 de juny de l'Impost Especial sobre el Patrimoni de les Persones Físiques. Aquest tribut contribueix un poc a aconseguir un repartiment més equitatiu de la càrrega fiscal, éssent el seu fonament el considerar que el patrimoni del subjecte passiu, per ell mateix, ja denota una certa capacitat de pagament.

Per altra banda, estableix també el necessari tracte de favor que deurién gaudir les rendes del treball enfront de les del capital.

Per a finalitzar (i sense ànim de desvirtuar els postulats doctrinals exposats al llarg d'aquest treball), podem destacar que, a pesar de l'admirable i complicat de la tècnica utilitzada, hem sabut recentment que diversos personatges de la vida pública del nostre Estat (que no es caracteritzen precisament per la pobresa dels seus patrimonis i rendes) havien presentat declaracions en les que resultaven quantitats considerables a tornar, de manera que caldrà preguntar a l'Administració Tributària (o a qui corresponga) de què aprofita una estructura fiscal con la que existeix al nostre Estat (a tots els nivells) si no són capaços d'evitar que qui més percep pague menys.

🐌

Les Històries de Cami Ràfol.

UN CONTE NADALENC.

